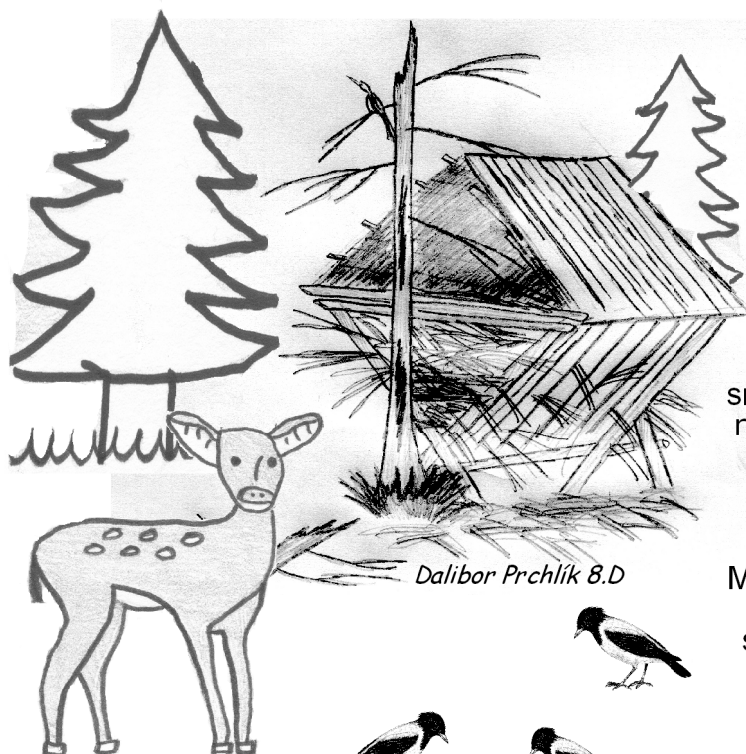

Dalibor Prchlík 8.D

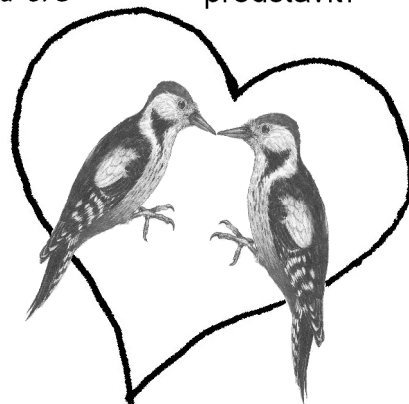
Klaudia Kačániová 5.A

"ZACHRÁNENÉ" SRNČA

Bol chladný zimný podvečer. Šli sme s kamarátom Dominom do hôr. Husto snežilo. Keď sme sa blížili ku krmelcu, zazreli sme srnča. Ležalo, takmer sa nehýbalo. Prebrodili sme sa k nemu. Nemohlo ujsť, lebo bolo celé premrznuté. Kamarát zobral srnčiatko na ruky a pobrali sme sa domov. Ja som viedol psa a Domino niesol srnča. Doma sme ho položili na deku do garáže a dali sme mu napíť mlieka. Trpezlivo sme sa pri ňom striedali a krmili ho. Už o dva dni sa postavilo na nohy. Neskôr sme mu urobili ohradu, nosili seno. Mali sme ho asi dva mesiace a veľmi sme si ho obľúbili. Zdalo sa nám však, že srnček stále nie je v poriadku. Na testoch zistili, že je chorý. Mal mor. Ako skončil príbeh o zachránenom srnčiatku si asi viete predstaviť.

Filip Matejka 8. D

Záchranári z "rýchlej roty"
alebo
LOVU ZDAR!!!

Ako som zachránil ďatľa

V jeden letný štvrtok roku 2005 idem na bicykli na Brezinu na tréning. Máme letnú prípravu. Avšak tréner nemal svoj deň. Vyhodil ma asi v polovici tréningu a povedal, že keď sa chcem baviť, mám ísť domov a tam sa mám baviť s mojou matkou. A ja smutný idem preč a ponáhľam sa domov. Aspoň si urobím úlohy. Prechádzam okolo hotela Brezina a viete, čo sú také sáčkové koše, dlhé asi 1 m, také bývajú tam, ale aj u nás v Trenčíne na plavárni. Ja idem okolo jedného takého koša a za mojím chrbtom veľký šuchot, práve v tom koši. Ja som sa naľakal a skoro spadol z bicykla. Zostal som prekvapený, pretože koš bol modrého sáčku, nie veľmi priesvitný a dal sa vysypať. V koši vidím siluetu vtáka a ja, panebože, veď zahynie! Nad košom sú miestne informácie. Pozerám na ne a nad nimi smutne spieva ďateľ. Hneď mi to došlo. Pravdaže bol v koši druhý ďateľ! Vyslobodil som ho. Chvilu zostal stáť, zmätený sa pozeral na mňa a po šiestich sekundách kývol na mňa hlavou, akoby chcel poďakovať a odletel aj s druhým ďateľom. Ja som sa pobral domov a nikomu som nepovedal, čo som zažil. Prvú, kto sa to dozvedel, ste vy. A možno to bola božia vôľa, aby som rozprával, aby ma tréner Valach vyhodil z tréningu, aby som vyslobodil ďatľa a zachránil zvierací život. A možno sa to stane mojim povoláním, pretože ja chcem byť horárom a chcem pomáhať životnému prostrediu. Baviť ma to...

AKO SOM LOVIL SOJKY

Dohodli sme sa s otcom a horárom Klabníkom, že pôjdeme poľovať na diviaky. Otcovi sa hneď v noci podarilo trafiť asi 30-kilové prasa. Chutný úlovok!

Na druhý deň som sa spýtal otca: "Môžem si streliť sojku?" Keď sú premnožené, môžu sa totiž strieľať.

Povedal, že áno, ale iba pod jeho dozorom.

Sme na šope. Sojky stále prilietajú a odlietajú. „Kedy už nejaká zostane stáť?“ pýtam sa sám seba. Nakoniec sa na mňa usmialo šťastie. Namieril som a BÁC!...padla broková rana. A ja sa ocitám asi 2 metre od pôvodného miesta, ležím vyvalený na zemi, puška v ruke mieri do vzduchu. "Čo sa stalo?" pýtam sa otca. A on nato, že keď sa strieľa z pušky, má sa stáť v postoji, ktorý má dve nohy od seba. (vyskúšajte si to, pozn. red.) Bohužiaľ, ja som stál s nohami spojenými, a preto ma tak zahodilo. "A čo sojka, leží?" Ležala ako ja. Keď sme s otcom ukázali horárovi úlovok, hneď začal všetkým nalievať na "LOVU ZDAR", samozrejme okrem mňa.

V ten deň som ulovil ešte jednu sojku, ale pri tej ma už neodhodilo.

Gabo Hatala 8. A

...premnožené sojky